

Müller Béla

A fénykép valamikor az 1960-as években készült Kolozsváron, élmunkássá avatásom alkalmából. Az öltönyöm bal oldali hajtókáján látható a kitüntetés, amit ekkor kaptam. A háború után a kommunista mozgalommal szimpatizáltam, mert ez volt az az ideológia, amiben zsidóként emberi méltóságomat véltem visszanyerni. Hittem a kommunizmus által hirdetett eszmékben. Sajnos időbe telt, amíg meggyőződtem arról, hogy az ideológia és a gyakorlat nem ugyanaz. A pártba 1945-ben léptem be, 1949-ben viszont kizártak, mert a háború utáni kisiparosi tevékenységemet osztályellenesnek ítélték meg. Nem sajnáltam, hogy kizártak. Büszke voltam arra, hogy becsületesen végzem a munkámat, és nem ülök egy padosorban azokkal, akik a 'piros könyvet' [párttagkönyvet] felhasználva lopják a napot, és szájaskodnak a gyűléseken. Én hallgattam, de becsületesen dolgoztam. Nem is kértem soha az újrafelvételemet. 1949-ben bekerültem a

kolozsvári állami kötöttárugyárba, a Somesulba, és ottan tevékenykedtem először segédmesteri minőségben, később pedig divattervezői munkakörben. Ebben a gyárban harminchárom évet dolgoztam, egészen 1982-ig, a nyugdíjazásomig. Engem a munkám miatt mindig tisztelettel öveztek. A kommunista rendszerben a burkolt nacionalista szellem létezett, de kimondottan, nyilvánosan soha nem éreztem megkülönböztetést zsidó voltom miatt. Becsülettel végeztem a munkámat és ezért tiszteltek.